

en Person melder sig som trængende, skal optages en skriftlig Afhøring over ham til Konstatering af hans Trang og Forsørgelses-hjem. For at modvirke Umgaaelser og Misbrug og for at opnaa større Garanti for, at Indholdet er overensstemmende med Sandheden, skal Afhøringen dateres og forsynes med Understrift saavel af den, der har optaget samme, som saavidt mulig ogsaa af den Trængende selv. Naar det er fastsat, at Undladelse af at optage Afhøringen medfører Fortabelse af Retten til Erstatning, forsaavidt Fattigbestyrelsen ikke paa anden Maade fyldestgjørende kan godtgjøre, at den Paagjældende virkelig var trængende til Fattighjælp, er det ligeledes overensstemmende med den gjældende Praxis.

§ 43 har man i Overensstemmelse med det nu gjældende undtaget de Ydelser fra at kunne inddrages under Erstatningskravet hos Forsørgelseskommunen, der som Gjenstand for Pligtarbejde eller af anden Grund ikke behøve at medføre Udgift for Opholdskommunens Klasse.

Da den Understøttelse, der ikke er Gjenstand for Erstatning, ifølge § 16 første Stykke ikke afbryder den Understøttedes Erhvervelse af Forsørgelsehjem i Opholdskommunen, har man derhos fra Erstatningsforpligtelsen undtaget Vederlag og Dagpenge til Læger og Jordemødre. Herved raades der, som ovenfor bemærket, for en Del Ved paa Ophøvelsen af Lov af 24de Januar 1844 § 13 og Pl. af 29de December 1829, ligesom der for Lægehonorarers Bedkommende opnaaes Enkeltethed i Forholdene i Kjøbenhavn og udenfor samme, for saavidt som Kjøbenhavns Kommune efter den gjældende Ret kan forlange Refusion af saadant Honorar, hvilket derimod ikke er Tilfældet udenfor Kjøbenhavn, hvor Distriktslægen kan benyttes.

Da det væsentligste Middel til at undersøge en Persons Forsørgelseskommune haves i hans personlige Forklaring, og da det under Brevvekslingen mellem Kommunerne angaaende den Trængendes Anerkjendelse stadig hænder, at han maa afæstes yderligere Forklaring til Supplering af det af ham til Afhøringen meddelte, er der ved § 49 givet den Fattigbestyrelse, der har understøttet ham, et Middel i Hænde til at sikre sig, at den holdes bekendt med, hvor han opholder sig.

Reglen i § 51 om Opholds- og Forsørgelseskommunens Udgang til at forlange Fattige hjemsendte indeholder for saavidt ikke nogen Afvigelse fra, hvad der er gjældende, som de nævnte Kommuner ogsaa nu have den ommeldte Ret, naar den Understøttelse, der ydes en Trængende, ikke maa betragtes som blot midlertidig. Paa

Grund af den særdeles indgribende Betydning, den Kommunerne i den omhandlede Henseende tilkommende Ret har for de paagjældende Personer, er det imidlertid anset ønskeligt at give nærmere Bestemmelser til Vejledning for, naar en Hjælp kan berettiget til Hjemsendelse. Disse Bestemmelser ville vel i visse Retninger indskrænke Kommunerens Besøvelse i saa Henseende, men da Erfaringen har vist, at Fattigbestyrelserne ofte paa dette Omraade lade det mangle paa tilstrækkelig Humanitet over for de Fattige, og da Reglen i § 44 synes at frembyde fyldestgjørende Garanti for, at Forsørgelseskommunens Interesser behørig varetages under den Trængendes Forsørgelse ved Opholdskommunens Foranstaltning, turde Bestemmelserne ingenlunde gaa Kommunerens Ret for nær.

De i §§ 52—57 indeholdte Bestemmelser om Hjemsendelsesmaaden og de dermed i Forbindelse staaende Beføstningers Afholdelse ere vel tildels stemmende med de nu gjældende Regler, jvfr. Lov af 14de Marts 1867 og Indenrigsministeriets Cirkulære af 6te Januar 1868 (Departementstidende, for samme Aar Side 25—26), men indeholde dog ikke uvæsentlige Afvigelser.

Efter Lov af 14de Marts 1867 § 2 skulle Udgifterne ved Fattiges Hjemsendelse saaledes afholdes halvt af den affsendende Kommune, halvt af Forsørgelseskommunen. For at simplificere Reglerne er det derimod i § 55 bestemt, at disse Udgifter, herunder indbefattet Udgifterne til Beklædningsgenstande og Bevogtning, skulle fordeles mellem de paagjældende Kommuner efter samme Forhold som almindelig Fattighjælp, dog med den Modifikation, at Forsørgelseskommunen uden Deltagelse af Affsendelseskommunen skal udrede de Udgifter, som blive en Følge af, at den Trængende under Rejsten bliver syg.

Personer, der ere blevne straffede for Betleri og Løsgængeri, skulle for Tiden, jvfr. ovennævnte Cirkulære Post 1, ikkun hjemsendes, naar de ved Løsladelsen befindes at være uden Subsistensmidler, og Hjemsendelsen skal da ske til Forsørgelseskommunen. Efter Lovforslagets § 56, 2det Stykke, skulle derimod deslige Personer forsaavidt de ikke have været idømte Straf af offentligt Arbejde, altid hjemsendes, idet man er gaaet ud fra, at disse altid maa betragtes som værende uden Subsistensmidler, hvorhos Hjemsendelsen ordentligvis skal ske til den Kommune, i hvilken den Paagjældende eller hans Forsørger havde fast Ophold, den Gang Straffen idømtes, hvilket Regel anses bedst stemmende med Forholdets Natur.